

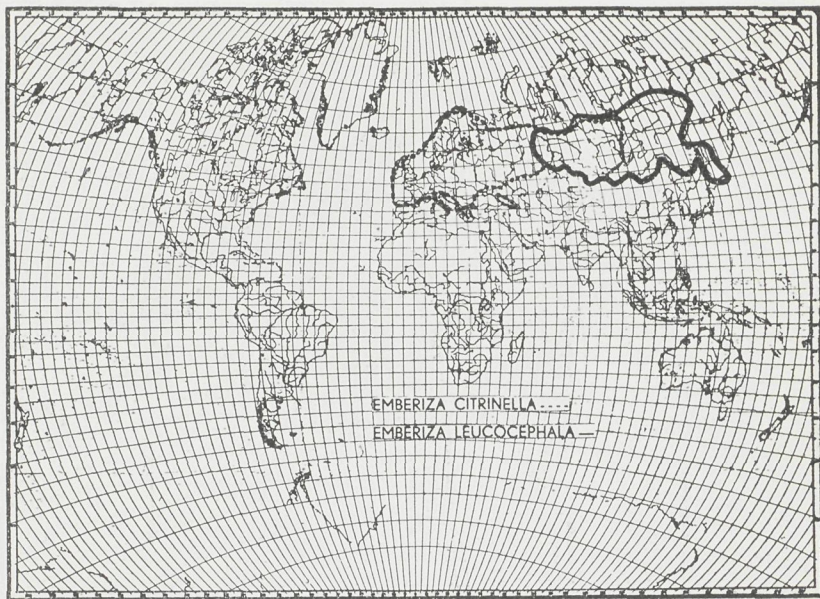

Fig. 5. Elkaar ontmoetende en gedeeltelijk elkaar overdekkende broedgebieden van de Geelgors (*Emberiza citrinella*) en de Witkopgors (*Emberiza leucocephala*).

van hun eigen soortdefinitie aangedurfd en spreken van één soort. Persoonlijk neig ik sterk naar deze laatste overtuiging, evenwel met de beperking, dat de werkelijkheid hier wel in het midden zal liggen.

4. De meest verspreide en talrijkst voorkomende groene specht van Eurazië is niet de vorm, die wij in de regel „groene specht” noemen, maar is de *kleine groene specht* (*Picus canus*). De soort bewoont een groot areaal, dat zich thans uitstrekt van Sumatra en Japan tot Frankrijk (fig. 6). Men neemt aan dat door herhaaldelijke geographische isolatie tijdens de pleistocene IJstijden, toen geheel Noord- en Midden-Europa voor spechten onbewoonbaar was, de Zuid-Europese populatie van deze soort zich morphologisch en ethologisch van de Aziatische populaties is gaan onderscheiden, overeenkomstig het verschijnsel, dat wij in ander geographisch verband bij de kluut hebben leren kennen. Bij het post-pleistocene contact, toen de woud-vegetaties en de daarbij behorende dierenwereld uit Azië en Zuid-Europa elkaar in Noord- en Oost-Europa wederom konden ontmoeten, bleken de individuen van de van elkaar gescheiden geweest zijnde populaties elkaar niet meer als voortplantingspartners te herkennen: zij waren twee